

Arrest

nr. 186 955 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 november 2016.

1.3. Op 9 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Casablanca, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U hebt altijd bij uw ouders in Casablanca gewoond, uw beide zussen zijn gehuwd en wonen tevens in Casablanca.

In 2004 hebt u uw diploma in de 'hotellerie' behaald en werkte u geregeld in deze sector, tot zo'n twee weken voor uw vertrek uit het land.

Sinds begin 2011 was u lid van de beweging '20 Februari' en kwam u samen met andere leden op straat in kader van 'de Arabische lente' om uiting te geven aan jullie ongenoegen en een einde te stellen aan de mensenrechtenschendingen. Verder verspreidde u via het internet info over de betogingen, over mensen die werden opgepakt, etc. U deed dit anoniem omdat het regime bekritisieren kan bestraft worden met 1 tot 5 jaar gevangenis. Eveneens was u actief als 'blogger'.

U was sinds 2012 tevens lid van de AMDH ("Association Marocainne des Droits de l'Homme") en nam deel aan vergaderingen, demonstraties en colloquia.

In 2014 werd u samen met 11 andere personen gearresteerd toen jullie deelnamen aan een betoging en de politie intervenieerde en geweld gebruikte. U werd aangemaand zich verre te houden van andere activiteiten, zo niet zou u in de problemen komen. Jullie werden 48 uur aangehouden in het commissariaat van Marif en kwamen na tussenkomst van onder andere de AMDH vrij.

Sinds ongeveer twee maanden (vóór uw gehoor op het CGVS dd.07/11/2016) zijn de autoriteiten op de hoogte van uw activiteiten op facebook, zo stelt u. Immers, een persoon wiens naam B.(...) is en van wie u stelt dat hij in Turkije met smokkelaars samenwerkte én een vriend is, zou uit Turkije komende op de luchthaven zijn opgepakt en zijn gsm werd in beslag genomen. De autoriteiten zouden hierop uw facebookpagina gevonden hebben en uw vriend onder druk gezet hebben uw identiteit prijs te geven, wat hij uiteindelijk gedaan heeft. Uw vriend zelf bracht u hiervan op de hoogte en verontschuldigde zich hiervoor.

In 2012 maakte u kennis met Y.(...) F.(...). Wat begon als een louter vriendschappelijke relatie, mondde uit in een liefdesrelatie. In november 2015 zaten enkel jullie beiden op de bovenverdieping van een café en op het moment dat jullie elkaar omhelsden werden jullie betrap door een persoon die begon te roepen waardoor weer andere mensen op het lawaai afkwamen en jullie begonnen te beledigen en te slaan. Jullie slaagden erin weg te lopen en een taxi te nemen. Aan jullie respectievelijke families verklaarden jullie de blauwe plekken door deze aan een overval te wijten. U had hierna geen contact meer met Y.(...). Een aantal dagen later bereikte de info over wat er in het café was voorgevallen dan toch uw familie, hoe weet u niet. Uw vader verklaarde dat u niet langer zijn zoon was en u verliet de ouderlijke woonst en ging twee dagen naar een vriend. Toen uw moeder, die eveneens niet was opgezet met wat u gedaan had, u vroeg terug te komen deed u dat. Uw familie sprak echter niet meer met u. In deze periode werd u tevens op straat aangesproken door een bebaard persoon die u vertelde dat homoseksualiteit in de islam verboden was, vervolgens verspreidde het nieuws zich in de buurt en werden er stenen naar u gegooid. Ook kreeg u verschillende sms-en. U vond de situatie niet langer leefbaar en besloot het land te verlaten.

U verliet in november 2015 het land via de luchthaven Mohammad IV en vloog legaal naar Turkije, waar u uw paspoort hebt verloren. Vervolgens zette u uw reis illegaal verder via de Balkanroute en vroeg u op 15 september 2016 asiel aan in België.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van origine te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden aangaande het door u aangehaalde politieke luik, namelijk uw lidmaatschap van de '20 Februari' beweging. Zo stelt u sinds begin 2011 lid te zijn geworden en deelgenomen te hebben aan betogingen in het kader van de 'Arabische Lente' om zo

de situatie in Marokko aan te klagen en uw ongenoegen hieromtrent te uiten. Tevens zou u via facebook hebben laten weten dat het regime voor de wantoestanden verantwoordelijk was, informatie hebben verspreid over deze betogingen en over demonstranten die werden opgepakt. U gevraagd of u altijd op deze manier actief bent geweest, beaamt u dit. Verder stelt u in 2014 tijdens een demonstratie gearresteerd te zijn geweest, mishandeld en bedreigd te zijn geweest vooraleer na 48 uur te zijn vrijgelaten (CGVS p.2-3). Gezien deze door u geschetste historiek waarbij u duidelijk uw betrokkenheid bij deze beweging wil benadrukken, u was er immers bij 'sinds het begin', en u beschouwde zich toch een beetje als een spreekbuis voor de beweging, is het dan toch wel zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens het invullen van de vragenlijst, hier met geen woord over hebt gerept, integendeel, daar gaf u enkel te kennen betrokken te zijn bij de mensenrechtenorganisatie AMDH (vragenlijst punt 3.3). U gevraagd waarom u noch over de beweging, noch over uw arrestatie hebt gerept, komt u niet verder dan op te merken dat AMDH één van de pijlers is van '20 Februari' en dat het gegeven dat u lid bent van AMDH tegelijkertijd betekent dat u ook lid bent van '20 Februari' en dat er u gezegd werd dat u tijdens een volgend gehoor meer details kon geven (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord geen afdoende verklaring biedt voor deze nalatigheid, temeer u uw asielmotieven deels hieraan ophangt en er van u kan verwacht worden een dergelijk gegeven specifiek te vermelden daar u zich hierdoor een toch wel meer uitgesproken politiek profiel aanmeet. Bovendien situeert u ten overstaan van het CGVS uw lidmaatschap van het ADMH na uw lidmaatschap bij '20 Februari', reden temeer waarom er van u kan verwacht worden dit specifiek te vermelden. Ook de vaststelling dat u uw arrestatie eerder onvermeld liet kan niet overtuigen, een dergelijk gegeven is essentieel om uw vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten te kunnen begrijpen, temeer u dan ook nog eens tijdens uw detentie bedreigd werd en u aangemaand werd uw activiteiten voor de beweging stop te zetten. Dat u in het licht hiervan dergelijke elementen niet ter sprake heeft gebracht ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangereikte motief (CGVS p.3). In de marge dient nog te worden aangestipt dat u ten overstaan van DVZ verklaarde sinds 2006 lid te zijn van AMDH en expliciet stelde dat er geen verband is met uw vrees voor terugkeer naar Marokko, terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde pas sinds de Arabische Lente te zijn toegetreden, sinds 2012 zo voegt u toe, en er uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk een band bestaat tussen de AMDH en de '20 Februari' beweging (CGVS p.8).

Het ongeloofwaardig karakter van uw bewering wordt dan ook nog eens onderstreept door volgende vaststelling. Zo stelt u uw facebookpagina met daarop de info over '20 Februari' anoniem te hebben gehouden omdat u, mocht uw identiteit aan het licht komen, een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar riskeert. In het licht hiervan kan het dan ook niet overtuigen dat u uw identiteit als beheerder van deze facebookpagina in Turkije zomaar bekend zou hebben gemaakt aan een andere Marokkaan, nl. ene B.(...) afkomstig uit Oujda, die dan op zijn beurt, weliswaar 'onder dwang', de autoriteiten hierover zou hebben ingelicht. Immers stelt u wel dat u hem vertrouwde en u hem beschouwde als een vriend, doch een dergelijke band blijkt niet uit uw verklaringen. Immers, u gevraagd naar de achternaam van deze B.(...), stelt u het niet te weten. U gevraagd alles over hem te vertellen wat u weet, stelt u over zijn privéleven niets te weten, u weet enkel dat hij als 'passeur' werkte. Dan maar gevraagd of u iets weet over diens politieke signatuur, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd waarom u deze persoon in vertrouwen nam, kon u slechts zeer flauwtjes opwerpen dat 'u voelde dat hij een vriend was en u vertrouwen had in hem'. Deze toch wel zeer lakse houding van uwentwege is totaal niet in overeenstemming met de vrees die u probeert te doen uitschijnen temeer u, behalve dat die persoon uit Oujda afkomstig was en een passeur was (wat nu niet bepaald 'een beroep' is dat vertrouwen inboezemt), niets zinnigs weet te vertellen waaruit valt af te leiden dat deze persoon te vertrouwen was (CGVS p.2-3).

Wat betreft uw verklaringen dat u video's hebt van deze activiteiten, en ter staving hiervan een usb-stick neerlegt, dient het volgende te worden opgemerkt (zie ook de handgeschreven pagina's toegevoegd aan de groene map opgemaakt door de protection officer die de usb-stick bekeken heeft na het gehoor). U gevraagd wat hierop staat, stelt u dat hierop manifestaties staan waarbij er kritiek wordt geleverd op het regime en geeft u aan dat de gezichten van de manifestanten bedekt zijn waardoor ze niet te identificeren zijn. Uw stem zou echter wel herkenbaar zijn (CGVS p. 3, 8). Het loutere gegeven dat uw stem herkenbaar is wil echter totaal niet zeggen dat de autoriteiten effectief deze beelden zouden hebben bekeken, noch dat ze effectief uw stem zouden herkennen, dit zijn slechts blote beweringen van uwentwege. Verder geeft u aan dat er op deze stick een artikel staat gepubliceerd in de 'Revue de la Jeunesse de Maroc', een elektronisch tijdschrift dat naar uw zeggen ergens in mei 2014 werd gepubliceerd. Na het bekijken van het artikel blijkt dat dit pas op 19 augustus 2014 werd gepubliceerd, en waarin uw foto staat en er wordt verteld over uw arrestatie (ook naar aanleiding van berichten op facebook zo blijkt uit het artikel). Gezien de eerder vastgestelde discrepanties (zie supra)

dienen er ernstige vraagtekens te worden gesteld bij de opzet van dit artikel. Bovendien hebt u pas in november 2015 het land verlaten waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat dit gegeven een rol speelde in uw vertrek (verklaring DVZ, punt 31). Verder zijn er een aantal beelden van u te zien waarop u oa. poseert met een zwarte vlag waarvan het opschrift niet te lezen valt, u staat tussen andere personen met een onleesbare affiche, u vertoont zich met een ezel in kader van de verkiezingscampagne van de Democratische Marokkaanse Ezelpartij en waarin een beter leven geëist wordt. Verder verklaart u zich in een video solidair met het Egyptische volk, stelt u in een andere video dat er geen problemen zijn tussen Marokkanen en Algerijnen. Zo ook zijn er beelden van een manifestatie in de al Mohammadiwijk in Casablanca. Zoals reeds aangestipt blijkt dat u nooit eerder ten overstaan van DVZ melding hebt gemaakt van deze activiteiten waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van deze beelden, op zijn minst dient dit het belang hiervan in grote mate te worden gerelativeerd daar u, en zoals reeds verschillende keren werd aangestipt, dit nooit eerder ter sprake hebt gebracht. Wat betreft de bedreigingen via sms en op facebook dient opgemerkt dat er ook hieraan, gezien het geheel van bovenstaande observaties, bezwaarlijk enig belang kan worden toegekend. Het rapport van 'Human Rights Watch' en het artikel van 'Hiba Press' over duurzaamheid heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Wat betreft de foto gemaakt in de lokalen van de AMDH, deze werpt geen ander licht op uw persoonlijke problemen.

Uit bovenstaande blijkt dat er aan uw politieke bevlogenheid bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht.

Vervolgens dient opgemerkt dat u bezwaarlijk kunt overtuigen wat betreft uw homoseksuele geaardheid daar uw verklaringen hieromtrent aan de oppervlakte blijven en er nauwelijks van een persoonlijke betrokkenheid kan worden gesproken.

U gevraagd of u ooit relaties hebt gehad met vrouwen, beaamt u dit. Logischerwijze dan gevraagd waarom u zich meer tot mannen aangetrokken voelt, ontwijkt u een antwoord door te stellen 'in het begin was ik een normaal iemand, ik aanvaardde geen andere relaties'. De vraag opnieuw gesteld komt u niet verder dan te stellen 'omdat ik me beter voel en ik meer plezier heb met een man dan met een vrouw'. Gezien ook dit nu niet bepaald een doorleefd antwoord is werd u gevraagd dit te concretiseren, doch andermaal hervalt u in oppervlakkigheden 'ik ben meer op mijn gemak en vind wat ik zoek eerder bij een man dan bij een vrouw'. Nog altijd geeft u geen genuanceerd antwoord en wordt er u dan maar gevraagd wat u zoekt bij een man, waarop u niet verder komt dan 'ik zoek iets te doen wat ik graag doe, iets wat me goed doet voelen, iemand die van me houdt en van wie ik hou'. Het hoeft geen betoog dat dit een nietszeggend antwoord is dat totaal aan de kwestie voorbij gaat. Gezien u zelf aangeeft dat u eerder relaties hebt gehad met vrouwen, kan er toch van u een doorleefd, gepersonaliseerd en accuraat antwoord verwacht worden, temeer deze ommezwaai een enorme impact op uw leven heeft gehad. De vaststelling dat u telkenmale een accuraat antwoord ontwijkt en niet verder komt dan te vervallen in gemeenplaatsen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS p.4).

U dan maar gevraagd naar het verschil tussen het hebben van een relatie met een vrouw of met een man, ontbeert uw antwoord weer 'persoonlijkheid': 'sinds ik de relatie heb met deze persoon (Y.(...)), onze ontmoetingen en de seks, dat gaat goed, ik ben verslaafd aan onze relatie en die man heeft me doen houden van mannen en ik interesseer me niet meer voor vrouwen'. Gevraagd hoe uw partner dit heeft klaargespeeld, antwoordt u dat hij in het kader van jullie seksuele relatie dingen doet waar u van houdt. Andermaal getuigt uw antwoord nu niet bepaald van diepgang en het feit dat u niet verder komt dan louter naar het seksuele te verwijzen, getuigt, en zoals eerder reeds werd gezegd, nu niet bepaald van persoonlijke betrokkenheid. U gevraagd hoe het in kader hiervan zit op emotioneel vlak, vervalt u weer in gemeenplaatsen 'er is liefde tussen ons, hij vraagt achter mij, als ik een probleem heb staat hij achter mij, die persoon heeft ervoor gezorgd dat er liefde is tussen ons'. Het hoeft andermaal geen betoog dat uit deze verklaringen nu niet bepaald genuanceerd zijn, noch gepersonaliseerd zijn (CGVS p.4).

Ook wanneer u gevraagd wordt wat het voor u betekent homoseksueel te zijn, stelt u dat dit iemand is die uitgestoten wordt door de gemeenschap, iemand die altijd met de schrik leeft, maar laat u na spontaan uit te wijden over welke impact dit op u persoonlijk heeft of hoe u hiermee omgaat (CGVS p.4).

Gevraagd wat u aantrekt in uw vriend, stelt u dat hij lief is, elegant, zich goed kleedt en altijd bij u is. Gepeild naar diens karakter antwoordt u dat hij actief is, glimlacht en lief is en gelukkig is bij u (CGVS p.4). Gezien u wil laten uitschijnen dat deze persoon de liefde van uw leven is en u met hem toch een

aantal jaren een relatie hebt gehad is het weinig geloofwaardig dat u weeral niet in staat blijkt te zijn uw antwoord te personaliseren, u vervalt in algemeenheden en nergens verwijst u naar of wijdt u uit over lichaams- of karaktertrekken die uw vriend laten uitblinken of waardoor u speciaal werd aangetrokken, nergens nuanceert u uw antwoord.

Ook wanneer u gevraagd wordt het moment te beschrijven waarop u beseftte dat Y.(...) voor u dé man was, ontwijkt u het antwoord door te stellen dat jullie sinds 2012 samen zijn en u tijdens jullie ontmoetingen nooit iets slechts van hem hebt gezien. Nog eens de vraag gesteld, geeft u het verbazingwekkende antwoord het niet te weten, opeens was het daar (CGVS p.4). Zoals reeds eerder werd aangestipt kan er van u, die tot dan relaties met vrouwen had gehad en niet van homoseksuele relaties wilde weten, verwacht worden dit moment tot in de details te beschrijven daar deze bewustwording u toch compleet van uw sokken moet hebben geblazen en in uw geheugen gegrift moet staan.

U gevraagd te vertellen over de familie van Y.(...), stelt u slechts 'normaal, hij toonde het niet aan zijn familie'. Uitgenodigd meer te vertellen, stelt u over diens familie geen verdere details te hebben. Nogmaals gevraagd alles te vertellen wat u weet, antwoordt u 'niets speciaals, hij praatte niet over zijn familie, hij heeft een jongere broer en hij woont bij zijn ouders' (CGVS p.5). Wederom kan het niet overtuigen dat u niet meer informatie heeft over de familie van uw geliefde met wie u sinds 2012 een relatie heeft gehad, temeer u zelf aangeeft dat ook uw partner zijn geaardheid geheim hield en het toch niet anders kan dan dat jullie in de loop der jaren zouden hebben gesproken over hoe jullie families zouden reageren of wat ze zouden ondernemen mocht jullie relatie aan het licht komen.

Gevraagd uw relatie met Y.(...) te beschrijven stelt u als wedervraag 'hoe bedoelt u?'. Erop gewezen dat jullie gedurende een 3-tal jaar samen waren en daarover te vertellen, stelt u dat jullie relatie op respect was gebaseerd en jullie er voor elkaar waren. Gezien dit nogal een summier antwoord is, werd er dan maar gevraagd wat jullie zoal deden. U ontwijkt een antwoord door te stellen dat er dingen zijn waarover u gewoonlijk niet spreekt en voegt u toe dat uw antwoorden misschien een beetje troebel en niet volledig zijn. Nogmaals gevraagd te beschrijven wat jullie in die periode deden, hervalt u andermaal in weinig overtuigende bewoordingen daar u niet veel verder komt dan dat jullie naar feesten gingen, samen bidden en jullie relatie niet toonden. Gevraagd of er gebeurtenissen waren die voor jullie beiden een speciale betekenis hadden, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat u gelukkig was wanneer u bij hem was om dan uiteindelijk aan te geven dat er geen dergelijke gebeurtenissen waren (CGVS p.5). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw toch wel zeer summiere en oppervlakkige antwoorden nu niet bepaald getuigen van een dergelijke geheime en liefdevolle relatie die toch een aantal jaren heeft geduurd.

Gepeild wat het met u deed dat u uw liefde niet openlijk kon tonen aan Y.(...), geeft u maar een weinig bevredigend antwoord. U stelt immers slechts dat dit een van de redenen was waarom u het land wilde verlaten en u niet ophield hierover na te denken. De vraag dan maar herhaald, kunt u weer niet overtuigen. U komt niet verder dan 'ik wilde mijn gevoelens wel uiten maar de gemeenschap staat dit niet toe en je ziet de agressie van de gemeenschap' (CGVS p.7). In uw antwoorden verwijst u slechts naar het 'algemeen klimaat' in Marokko, zonder hier eigenlijk verder persoonlijke connotaties aan vast te knopen.

U gevraagd naar jullie projecten in Marokko, antwoordt u 'een relatie die geheim was, er was geen andere weg'. Andermaal was dit geen antwoord op de vraag en werd er dan maar gevraagd naar hoe jullie jullie gezamenlijke toekomst zagen, waarop u het totaal ongenueanceerde en oppervlakkige antwoord geeft dat jullie altijd samen wilden blijven (CGVS p.5). Gezien u duidelijk aangeeft dat jullie relatie niet aanvaard zou worden door de Marokkaanse gemeenschap, is het toch niet meer dan logisch dat jullie in de loop der jaren zouden gesproken hebben over hoe jullie de toekomst zagen, hoe jullie eventuele plannen en dromen zouden verwezenlijken, kortom wat jullie met jullie leven en relatie zouden doen.

Weinig overtuigend is ook het gegeven dat u sinds het incident in het café geen contact meer had met Y.(...). U stelt dat u eerst wilde vluchten en daarna zou proberen een oplossing te vinden met hem. Ook deze houding van uwentwege komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, temeer u van een vriend had gehoord dat Y.(...) op zijn beurt problemen had met zijn familie en een visum voor Nederland had verkregen (CGVS p.7). Uw toch wel zeer oppervlakkige houding getuigt nu niet bepaald van een warme relatie, moest dit wel het geval zijn kan er toch van uit gegaan worden dat u alles in het werk zou stellen uw vriend te contacteren en nieuws van hem te krijgen. U gevraagd of u actueel nieuws heeft over

Y.(...) stelt u dat u geprobeerd hebt hem te contacteren, maar hij zou zijn telefoonnummer veranderd hebben. Gevraagd of u niet via vrienden hebt geprobeerd hem een boodschap over te maken, stelt u dat dit niet het geval is omdat die vrienden niet de ware aard van uw relatie kennen. Erop gewezen dat dit toch geweten moet zijn gezien u zelf aangeeft dat uw familie op de hoogte is en het nieuwtje zich intussen ook in de wijk had verspreid, antwoordt u dat dit effectief het geval is, maar dat de vriend met wie u sprak u niets zou hebben gezegd, hij respecteert u en als hij met u spreekt dan 'spreekt hij daar niet over'. Erop gewezen dat het niet meer dan logisch is dat deze vriend wel degelijk op de hoogte is van de aard van uw relatie en hij u sowieso toch zou blijven respecteren, beaamt u dit maar voegt u toe dat, zelfs als uw vrienden het nieuws gehoord zouden hebben, u de relatie zou blijven ontkennen, u wil hun vriendschap niet verliezen. Erop gewezen dat uw vrienden het toch weten, bevestigt u dit en stelt u 'ja, ze weten het, maar ik blijf ontkennen'. Gevraagd wat het nut hiervan is geeft u een totaal nietszeggend antwoord 'ik wil hun laten geloven dat ik het slachtoffer was van onrecht, onze relatie was geheim en als dat incident niet was gebeurd, was dit nog altijd geheim (CGVS p.7-8). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord kant noch wal raakt.

U gevraagd of u behalve Y.(...) andere homoseksuelen kent in Marokko, stelt u dat dit niet het geval is. Gevraagd of u plekken kent waar homoseksuelen elkaar 'officieus' ontmoeten, geeft u aan dat er wel dergelijke plekken zijn, maar u ze niet kent (CGVS p.5). Gezien u toch een drietal jaar in een homoseksuele relatie hebt gezeten, kan uw onwetendheid hieromtrent, en dat behoeft andermaal geen betoog, niet overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie geen verder geloof worden gehecht. U stelt uitdrukkelijk dat u voor de komst van Y.(...) niets moest weten van relaties tussen dezelfde geslachten en dat hij het was die u van mening deed veranderen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Y.(...) de enige man is met wie u ooit een dergelijke relatie hebt gehad en dat u dan, met betrekking tot deze relatie, Y.(...) en de beleving van uw geaardheid, dergelijke oppervlakkige en weinig genuanceerde verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde motief. Het feit dat u, gevraagd naar organisaties die opkomen voor de rechten van de holebi's, de organisatie 'Kif Kif' bij naam kan noemen, u kunt verwijzen naar een organisatie in Verviers en weet dat België één van de eerste landen was die het homohuwelijk toestond, kan hier geen ander licht op werpen (CGVS p.6). Dit is immers kennis die kan vergaard worden door enig opzoekwerk en weegt niet op tegen het gebrek aan doorleefdheid, uw toch wel onpersoonlijke antwoorden en het feit dat er aan uw relatie met Y.(...) geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent uw Marokkaans paspoort neer te leggen, u zou dit in Turkije zijn kwijtgespeeld, wat een weinig bevredigende verklaring is. U stelt dat er op uw usb-stick een kopie staat van één pagina uit uw paspoort. Gevraagd naar de overige pagina's stelt u slechts dat die er niet zijn (CGVS p.8). De vaststelling dat u uw paspoort niet neerlegt verhindert het CGVS een zicht te krijgen op wanneer precies u het land verlaten hebt en naar waar u bent gereisd en ook een dergelijk gegeven ondermijnt uw geloofwaardigheid. Wat betreft uw identiteitskaart (origineel gezien) en de kopie van uw diploma (naar uw zeggen op de usb-stick) dient opgemerkt dat uw identiteit en studies hier niet ter discussie staan en dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending "van de principes van respect van de rechten van de verdediging, van goede administratie, van billijke procedure en van het contradictoire als algemeen principes van recht", betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing. Na een theoretische uiteenzetting van de wettelijke bepalingen voert verzoeker aan dat gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch verzoeker, noch zijn

raadsman kennis hebben kunnen nemen van de door de afgevaardigde van het Commissariaat-generaal opgenomen nota's. Bovendien stelt verzoeker vast dat er zich een probleem met de taal van de hoorzitting heeft voorgedaan: *"Dat immers, de taal van de procedure het Nederlands is; dat nochtans de hoorzitting voor CGRA in het Frans heeft plaatsgevonden; dat de tolk gaf de woorden van de verzoeker van de Arabische taal in het Frans weer; dat de vorige advocaat van de verzoeker, Nederlandstalig, niets van de hoorzitting heeft begrepen; dat de beslissing geschreven in het Nederlands toeschrijft woorden die de verzoeker nooit als zodanig heeft gehouden; dat deze drievoudige vertaling (van Arabische taal aan het Frans vervolgens aan het Nederlands) slechts bron van benaderingen en fouten kan zijn."*

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van *"het artikel 3 van de Conventie van Geneve van 28.07.1951, het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New-York van 19.12.1966, het artikel 14 van de Conventie van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 04.11.1950, het artikel 4 van het Protokoll nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protokoll nr. 12 van 04.11.2000 van de Conventie van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden"*, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Na een theoretische uiteenzetting van de wetsbepalingen schuift verzoeker naar voor dat hij het slachtoffer is geweest van klaarblijkelijke discriminatie *"wegens haar land van herkomst, discriminatie die verboden is door de internationale dispositie"*. Verzoeker betoogt dat de Belgische overheid – omwille van zijn Marokkaanse nationaliteit – *a priori* negatief ten opzichte van zijn asielaanvraag stond (net als ten overstaan van *alle* Marokkaanse asielaanvragen) en derhalve niet met de nodige ernst zijn asielaanvraag heeft onderzocht.

2.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van *"het artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Geneve van 28.07.1951, het artikel 3 van de Europese Conventie betreffende de Rechten van de Mens van 04.11.1950, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de motivatie van de administratieve akten"*, contesteert verzoeker wederom de motieven van de bestreden beslissing en herneemt verschillende overwegingen uit de bestreden beslissing die volgens hem niet voldoen aan *"de noodzakelijke vorderingen door de voornoemde disposities"*.

2.1.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen reëel risico zal lopen op ernstige schade en niet aantoonde dat hij zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker volhardt in zijn persoonlijk asielrelaas en besluit: *"Dat de verzoeker zich in goed recht prevaleert van een werkelijk risico zware aantastingen te ondergaan, te weten folteringen, behandelingen of onmenselijke of degraderende sancties, in zijn land van herkomst; Dat de verzoeker zijn land verlaten heeft en eruit angst verwijderd van blijft in de zin van het artikel A1, alinea 2, van de Conventie van Genève van 28.07.1951; dat de status van subsidiaire bescherming hem gegund moet worden."*

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan de door verzoeker aangehaalde politieke bevoegenheid bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht daar (1) er verschillende opmerkingen te maken zijn over het door verzoekers beweerde lidmaatschap van de '20 Februari' beweging, waarbij opvalt dat hij hiervan geenszins melding maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, (2) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet aanduidde dat zijn lidmaatschap van AMDH geen verband houdt met zijn vrees voor terugkeer naar Marokko en hij toetrad in 2006, terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde pas sinds 2012 te zijn toegetreden en er bovendien wel degelijk een band lijkt te bestaan tussen de AMDH en '20 Februari' beweging, (3) de zeer lakse houding van verzoeker waarbij hij zijn identiteit als beheerder van een Facebookpagina met info over de '20 Februari' beweging in Turkije zomaar bekend zou hebben gemaakt aan een andere Marokkaan totaal niet overeenstemt met de door hem voorgehouden vrees; (ii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (iii) verzoeker bezwaarlijk kan overtuigen wat betreft zijn homoseksuele geaardheid daar zijn

verklaringen hieromtrent aan de oppervlakte blijven en er nauwelijks van een persoonlijke betrokkenheid kan worden gesproken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 januari 2017 (CG nr. 1617338), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. In zoverre verzoeker aanvoert dat de rechten van verdediging en het beginsel van tegenspraak geschonden zijn omdat noch verzoeker noch zijn raadsman kennis hebben kunnen nemen van de door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgenomen nota's, wijst de Raad erop dat deze informatie vervat zit in het administratief dossier en verzoeker aldus, gebruik makend van zijn inzagerecht, de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van het gehoorverslag en van de door de protection officer genomen nota's aangaande de door hem neergelegde informatie op de usb-stick. Verzoeker had bovendien middels onderhavig verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting de gelegenheid om de inhoud van deze verslagen tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden. In zoverre verzoeker voorts aanvoert *"Dat de algemene principes van recht van goede administratie en billijke procedure van het CGVS eist, om zich zo compleet mogelijk toe te lichten, dat hij de verzoeker van de asielaanvrager impliceert in de procedure om hem toe te laten zijn opmerkingen te laten gelden aangaande de elementen op de welke hij beschouwt zich te gronden;"* benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker maakt met het betoog in het verzoekschrift bovendien op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig essentieel feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar verzoeker aangeeft dat er zich bovendien een probleem van taal heeft voorgedaan tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daar de taal van de procedure het Nederlands is, doch de tolk tijdens het gehoor van het Arabisch naar het Frans vertaalde waarop de ambtenaar van het Commissariaat-generaal nota nam in het Nederlands, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die de verklaringen van een kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelf de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 6, p. 1) en dat zowel aan verzoeker als aan diens raadsman aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken (pp. 8-9). De Raad dient evenwel vast te stellen dat op geen enkel ogenblik bezwaar werd gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van

het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Het gehoorverslag van het interview geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat bepaalde tolk- of taalproblemen zich zouden hebben voorgedaan. Voorts kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de vorige advocaat van verzoeker niets van de hoorzitting heeft begrepen, nu deze op het einde van het gehoorverslag gedetailleerde toevoegingen liet optekenen (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Verzoeker toont aldus op generlei wijze aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden en hij laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Hij werpt slechts op algemene wijze op dat “*deze drievoudige vertaling (van Arabische taal aan het Frans vervolgens aan het Nederlands) slechts bron van benaderingen en fouten kan zijn*” doch laat opnieuw na deze bewering te concretiseren. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.4.2. In het verzoekschrift schuift verzoeker nog naar voor dat hij het slachtoffer is geworden van een klaarblijkelijke discriminatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van zijn Marokkaanse nationaliteit, daar de Belgische overheid – naar mening van verzoeker – *a priori* negatief zou staan ten overstaan van alle kandidaat-vluchtelingen komende uit Marokko. Het is evenwel niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarop hij zijn aantijgingen baseert. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat deze gratuite beschuldiging geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze enkel en alleen gericht is tegen verzoeker en betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie zodat er wel degelijk sprake is van een geïndividualiseerde beslissing. Verzoeker toont met zijn ongefundeerde beweringen dan ook geen schending aan van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen, noch van artikel 3 van het Verdrag van Genève.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de kandidaat-vluchteling aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen deze feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.5.1. Immers na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Gelet op de

vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn politieke bevoegenheid en zijn beweerdde homoseksuele geaardheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.3. Immers, met de argumentatie dat "(...) deze [20 februari] beweging met de AMDH derhalve verband houdt; dat deze twee instanties dezelfde kaders hebben" en "Dat in 2011 de verzoeker eerst lid van de '20 Februari' beweging is geworden alvorens met AMDH kort nadien overeen te komen", slaagt verzoeker er geenszins in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden aangaande het door u aangehaalde politieke luik, namelijk uw lidmaatschap van de '20 Februari' beweging. Zo stelt u sinds begin 2011 lid te zijn geworden en deelgenomen te hebben aan betogingen in het kader van de 'Arabische Lente' om zo de situatie in Marokko aan te klagen en uw ongenoegen hieromtrent te uiten. Tevens zou u via facebook hebben laten weten dat het regime voor de wantoestanden verantwoordelijk was, informatie hebben verspreid over deze betogingen en over demonstranten die werden opgepakt. U gevraagd of u altijd op deze manier actief bent geweest, beaamt u dit. Verder stelt u in 2014 tijdens een demonstratie gearresteerd te zijn geweest, mishandeld en bedreigd te zijn geweest vooraleer na 48 uur te zijn vrijgelaten (CGVS p.2-3). Gezien deze door u geschetste historiek waarbij u duidelijk uw betrokkenheid bij deze beweging wil benadrukken, u was er immers bij 'sinds het begin', en u beschouwde zich toch een beetje als een spreekbuis voor de beweging, is het dan toch wel zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens het invullen van de vragenlijst, hier met geen woord over hebt gerept, integendeel, daar gaf u enkel te kennen betrokken te zijn bij de mensenrechtenorganisatie AMDH (vragenlijst punt 3.3). U gevraagd waarom u noch over de beweging, noch over uw arrestatie hebt gerept, komt u niet verder dan op te merken dat AMDH één van de pijlers is van '20 Februari' en dat het gegeven dat u lid bent van AMDH tegelijkertijd betekent dat u ook lid bent van '20 Februari' en dat er u gezegd werd dat u tijdens een volgend gehoor meer details kon geven (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord geen afdoende verklaring biedt voor deze nalatigheid, temeer u uw asielmotieven deels hieraan ophangt en er van u kan verwacht worden een dergelijk gegeven specifiek te vermelden daar u zich hierdoor een toch wel meer uitgesproken politiek profiel aanmeet. Bovendien situeert u ten overstaan van het CGVS uw lidmaatschap van het ADMH na uw lidmaatschap bij '20 Februari', reden temeer waarom er van u kan verwacht worden dit specifiek te vermelden. Ook de vaststelling dat u uw arrestatie eerder onvermeld liet kan niet overtuigen, een dergelijk gegeven is essentieel om uw vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten te kunnen begrijpen, temeer u dan ook nog eens tijdens uw detentie bedreigd werd en u aangemaand werd uw activiteiten voor de beweging stop te zetten. Dat u in het licht hiervan dergelijke elementen niet ter sprake heeft gebracht ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangereikte motief (CGVS p.3). In de marge dient nog te worden aangestipt dat u ten overstaan van DVZ verklaarde sinds 2006 lid te zijn van AMDH en expliciet stelde dat er geen verband is met uw vrees voor terugkeer naar Marokko, terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde pas sinds de Arabische Lente te zijn toegetreden, sinds 2012 zo voegt u toe, en er uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk een band bestaat tussen de AMDH en de '20 Februari' beweging (CGVS p.8)." Waar verzoeker zijn omissie op de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken stellende dat hij het kort moest houden, slaagt hij er geenszins in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 12, vraag 8, p. 2), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij 'het kort (moest) uitleggen en zijn argumenten voor het CGVS (diende) te

ontwikkelen'. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat hij actief lid was van de '20 Februari' beweging en deelnam aan verscheidene betogingen, noch van zijn eerdere arrestatie. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er kort alle redenen heeft kunnen aangeven waarom hij zijn land heeft verlaten (administratief dossier, stuk 6, p. 1). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit verklaard heeft dat hij in 2006 lid is geworden van de "20 Februari" beweging en slechts in 2011 met deze beweging en AMDH "heeft overeengekomen", merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden gewag wordt gemaakt van zijn lidmaatschap bij de mensenrechtenorganisatie AMDH in 2006. Daargelaten deze vaststelling, kan een loutere ontkenning van verklaringen niet als ernstig verweer worden weerhouden. Dit klemmt des te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 12).

In zoverre verzoeker aanvoert dat de Facebookpagina anoniem moest zijn door zijn vrees van represailles van de Marokkaanse overheid, doch dat hij niets van de Turkse autoriteiten vreesde en derhalve vrij met een landgenoot kon spreken in wie hij vertrouwen had, komt verzoeker niet verder dan zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij vertrouwen had in een landgenoot B. en wordt geen afbreuk gedaan aan de pertinente en draagkrachtige overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *"Het ongeloofwaardig karakter van uw bewering wordt dan ook nog eens onderstreept door volgende vaststelling. Zo stelt u uw facebookpagina met daarop de info over '20 Februari' anoniem te hebben gehouden omdat u, mocht uw identiteit aan het licht komen, een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar riskeert. In het licht hiervan kan het dan ook niet overtuigen dat u uw identiteit als beheerder van deze facebookpagina in Turkije zomaar bekend zou hebben gemaakt aan een andere Marokkaan, nl. ene B.(...) afkomstig uit Oujda, die dan op zijn beurt, weliswaar 'onder dwang', de autoriteiten hierover zou hebben ingelicht. Immers stelt u wel dat u hem vertrouwde en u hem beschouwde als een vriend, doch een dergelijke band blijkt niet uit uw verklaringen. Immers, u gevraagd naar de achternaam van deze B.(...), stelt u het niet te weten. U gevraagd alles over hem te vertellen wat u weet, stelt u over zijn privéleven niets te weten, u weet enkel dat hij als 'passeur' werkte. Dan maar gevraagd of u iets weet over diens politieke signatuur, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd waarom u deze persoon in vertrouwen nam, kon u slechts zeer flauwtjes opwerpen dat 'u voelde dat hij een vriend was en u vertrouwen had in hem'. Deze toch wel zeer lakse houding van uwentwege is totaal niet in overeenstemming met de vrees die u probeert te doen uitschijnen temeer u, behalve dat die persoon uit Oujda afkomstig was en een passeur was (wat nu niet bepaald 'een beroep' is dat vertrouwen inboezemt), niets zinnigs weet te vertellen waaruit valt af te leiden dat deze persoon te vertrouwen was (CGVS p.2-3)." Het is des te onbegrijpelijker dat verzoeker een persoon in vertrouwen neemt waarover hij niets weet en dus niet kan uitsluiten dat deze persoon hem zou verraden, nu hij in het verzoekschrift bevestigt represailles te vrezen van de Marokkaanse autoriteiten. Het gedrag van verzoeker – zoals toegelicht in de bestreden beslissing – doet derhalve afbreuk aan de door verzoeker vooropgestelde vrees.*

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze op goede gronden oordeelt: *"Wat betreft uw verklaringen dat u video's hebt van deze activiteiten, en ter staving hiervan een usb-stick neerlegt, dient het volgende te worden opgemerkt (zie ook de handgeschreven pagina's toegevoegd aan de groene map opgemaakt door de protection officer die de usb-stick bekeken heeft na het gehoor). U gevraagd wat hierop staat, stelt u dat hierop manifestaties staan waarbij er kritiek wordt geleverd op het regime en geeft u aan dat de gezichten van de manifestanten bedekt zijn waardoor ze niet te identificeren zijn. Uw stem zou echter wel herkenbaar zijn (CGVS p. 3, 8). Het loutere gegeven dat uw stem herkenbaar is wil echter totaal niet zeggen dat*

de autoriteiten effectief deze beelden zouden hebben bekeken, noch dat ze effectief uw stem zouden herkennen, dit zijn slechts blote beweringen van uwentwege. (...)". Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar volhardt slechts in blote beweringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Alwaar verzoeker in het voorliggend verzoekschrift te kennen geeft dat hij zich de exacte publicatiedatum van het artikel "*Revue de la Jeunesse du Maroc*" niet herinnert, maar dat deze wel in het door hem bijgebrachte artikel wordt vermeld, merkt de Raad op dat waar het nog begrijpelijk kan worden geacht dat verzoeker de datum van het krantenartikel niet exact kan reproduceren, desalniettemin verwacht kan worden dat hij zijn arrestatie – waarover het krantenartikel handelt en die bestempeld dient te worden als een ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven – correct kan situeren in de tijd.

Verzoeker laat verstaan dat waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verwijt dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken andere activiteiten heeft aangegeven dan deze die in de video's worden gefilmd, hem tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige tijd werd verschaft om alle activiteiten te bespreken en hij ten dien einde een usb-stick neerlegde tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. De Raad herhaalt in dit verband dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 12, vraag 8, p. 2), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij "*niet de materiële tijd heeft gehad om over het geheel van zijn activiteiten te spreken*". Verzoeker geeft derhalve, zoals hoger wordt toegelicht, geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten.

Gelet op de pertinente vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en mede in acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat – in de mate geloof zou worden gehecht aan de door hem ontwikkelde politieke activiteiten - in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen omwille van deze activiteiten.

2.5.2. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er evenmin in te overtuigen wat betreft zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid aan de oppervlakte blijven en er nauwelijks van een persoonlijke betrokkenheid kan worden gesproken; (ii) van verzoeker verwacht mag worden dat hij een doorleefd, gepersonaliseerd en accuraat antwoord geeft op de vraag waarom hij zich meer tot mannen aangetrokken voelt, *quod non in casu*; (iii) verzoeker niet bepaald van diepgang en persoonlijke betrokkenheid getuigt waar hij op de vraag wat het verschil is tussen het hebben van een relatie met een vrouw of met een man louter naar het seksuele verwijst en hij met betrekking tot de emotionele component vervalt in gemeenplaatsen; (iv) verzoeker niet spontaan uitweidt over de persoonlijke impact en zijn manier van omgaan met zijn homoseksualiteit en zich beperkt tot het verklaren dat homoseksueel zijn, iemand is die uitgestoten wordt door de gemeenschap; (v) verzoeker wederom weinig geloofwaardige verklaringen aflegt met de vraag over wat hem precies in zijn vriend aantrekt, daar hij zijn antwoord evenmin kan personaliseren; (vi) verzoeker niet kan situeren wanneer hij precies wist dat zijn vriend Y. dé man voor hem was; (vii) het niet kan overtuigen dat verzoeker zo goed als geen informatie heeft over de familie van zijn geliefde met wie hij een drie jaar durende relatie had, temeer hij zelf aangeeft dat ook zijn partner zijn geaardheid geheim hield en het toch niet anders kan dan dat zij in de loop der jaren zouden hebben gesproken over hoe hun families zouden reageren of wat ze zouden ondernemen mocht hun relatie aan het licht komen; (viii) wederom opvalt dat verzoeker slechts zeer summier en oppervlakkige antwoorden geeft wanneer hem wordt gevraagd om zijn relatie met Y. te omschrijven; (ix) verzoeker slechts verwijst naar het algemeen klimaat in Marokko met betrekking tot homoseksualiteit, zonder persoonlijke connotaties vast te knopen aan het feit dat hij zijn liefde niet openlijk kon tonen aan Y.; (x) verzoeker een zeer oppervlakkig antwoord formuleert op de

vraag hoe zij hun gezamenlijke toekomst zagen; (xi) het weinig overtuigend is dat verzoeker sinds het incident in het café geen contact meer had met Y..

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksuel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De oppervlakkige manier waarop verzoeker de bewustwording, de beleving van zijn homoseksualiteit en zijn enige én drie jaar durende relatie met Y. voorstelt, doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, waar verzoeker wijst op het feit dat hij discreet moest zijn met betrekking tot zijn homoseksuele relatie nu homoseksualiteit in Marokko strafrechtelijk vervolgd kan worden, kan niet worden ingezien hoe dit hem belet geloofwaardige, doorleefde verklaringen af te leggen voor de asielinstanties. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de familieleden van Y. nooit ontmoet heeft, dat hij slechts weet wat zijn vriend hem verteld heeft en dat zij discreet moesten zijn, merkt de Raad op dat dit niets afdoet aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal waar die overweegt: *"U gevraagd te vertellen over de familie van Y.(...), stelt u slechts 'normaal, hij toonde het niet aan zijn familie'. Uitgenodigd meer te vertellen, stelt u over diens familie geen verdere details te hebben. Nogmaals gevraagd alles te vertellen wat u weet, antwoordt u 'niets speciaals, hij praatte niet over zijn familie, hij heeft een jongere broer en hij woont bij zijn ouders' (CGVS p.5). Wederom kan het niet overtuigen dat u niet meer informatie heeft over de familie van uw geliefde met wie u sinds 2012 een relatie heeft gehad, temeer u zelf aangeeft dat ook uw partner zijn geaardheid geheim hield en het toch niet anders kan dan dat jullie in de loop der jaren zouden hebben gesproken over hoe jullie families zouden reageren of wat ze zouden ondernemen mocht jullie relatie aan het licht komen."* Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift laat gelden dat hij geen toekomstproject had met Y. en van dag tot dag leefde, gelet op de drie jaar durende relatie die hij verklaart te hebben gehad met Y.. Dat verzoeker verklaart geen enkel nieuws meer van Y. te hebben ontvangen en niet getuigt van volhardende pogingen om contact met hem op te nemen teneinde alsnog iets van hem te horen, doet verder afbreuk aan zijn asielrelaas.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt geadstrueerd: *"(...) Het feit dat u, gevraagd naar organisaties die opkomen voor de rechten van de holebi's, de organisatie 'Kif Kif' bij naam kan noemen, u kunt verwijzen naar een organisatie in Verviers en weet dat België één van de eerste landen was die het homohuwelijk toestond, kan hier geen ander licht op werpen (CGVS p.6). Dit is immers kennis die kan vergaard worden door enig opzoekwerk en weegt niet op tegen het gebrek aan doorleefdheid, uw toch wel onpersoonlijke antwoorden en het feit dat er aan uw relatie met Y.(...) geen geloof kan worden gehecht."* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts zijn persoonlijk asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat verzoeker onwetend is over plaatsen waarop de homoseksuele gemeenschap samenkomt bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.3. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat de beweerde schending van artikel 14 EVRM betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoonde dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelet op het voorgaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, moet worden vastgesteld dat dit document een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft, zodat het geen rechtsregel betreft waarvan de schending kan worden aangevoerd (RvS 19 december 2003, nr. 126.666, Chizhov).

2.9. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS